

148. Нѣкои учителіе полагать еднѣ разлиж между высокыя и великолѣпный характеръ, и мыслять, че высокый ся относя на самыты прѣдмѣты, за които ся говори, а пакъ великолѣпный на нравственнѣхъ высотѣхъ на оногова, който говори, и показва съ това величіето на душижъ си. Споредъ това, горній псаломскы примѣръ можемъ приложи на высокыя, а долниты примѣри на великолѣпныя.

Когато Іулій Кесарь плавалъ въ еднѣ слабѣ ладійкѣхъ и ся случило силнѣ бурѣхъ, а кормчійтъ на ладійкѣхъ обърнѣлъ да бѣга къмъ края, Кесарь му извикалъ: *що ты е страхъ? Кесаря возишь!*

Траянъ, като подавалъ сабыжъ на главныа римскый управитель, (préfet du prétoire) рѣкълъ му: *повѣрявамъ ты тоя мечъ, за да мя бранишь, ако царувамъ добрѣ; ако ли не, да го употребишь противъ мене.*

Когато великый Александръ намѣрилъ Диогена, че ся припичялъ на слънце и рѣкълъ му: проси отъ мене, щото желаешъ; философътъ хладнокрѣвно му отговорилъ: *не дѣй ми затуля слънцето.* Въ тоя примѣръ освенъ нравственнѣхъ высотѣхъ има и парадоксъ (121).

Една Спартанка имала пять сына на войскѣхъ, и чякала извѣстіе отъ битвѣхъ-тѣхъ. Единъ робъ пристигнѣлъ отъ тамъ, и тя го попытва трепетна. — Сыновети ты се избихѣхъ, рѣкълъ той. — Ничтожне, за туй ли ты пытамъ?! — Ные спечелихмы побѣдѣхъ, повторилъ робътъ, и майката ся затекла въ храма за да славослови боговеты за побѣдѣхъ-тѣхъ.

Простый характеръ.

149. Както высокыты прѣдмѣти изисквать высокъ и великолѣпенъ слогъ, тѣй и простити трѣба да ся излагать съ единъ простичекъ начинъ, безъ да ся напѣстриувать съ фигуры и обширны періоды, но простичко, както го изисква естественното теченіе на языка; и тѣй потрѣбното изговорено прилично, подава на словото естественнѣхъ красотѣхъ. Добротата на тойзи характеръ стои въ простотѣхъ-тѣхъ на израженіето и въ ясностѣхъ.